

BURNE-JONES: RAJANJE.

SAMA.

Povest. — Spisal F. S. Finžgar.

U pokojeni oficial Janez Trpotec je sedel v tesni spalnici in se tiščal peči. Ni še pritisnila zima, komaj hladna jesen, pa je mož že zavijal revmatične noge s staro plahto in premestil oguljeni naslanjač od okna k peči.

V rokah je držal časnik, ki ga je dobival iz druge roke, že dokaj posvaljkanega in umazanega. Prečital ga je vselej od konca do kraja, novice po dvakrat, kolone „Izpred sodišča“ tudi po trikrat. Kake struje je list in katere stranke, tega mu ni bilo mar. Genil ga ni noben boj in nobena praska med strankami. „Neumnosti,“ je razlagal svoji ženi Baruši, „same neumnosti, da se ljudje takole dajejo in prepirajo. Revna je moja pokojnina, pa sem je vesel, da je vsaj mir. Če bi mene takole očitno trgali, zbolim, veruj mi, da zbolim.“

In zares, ko se je zadnjikrat tiskalo njegovo ime po listih med uradnimi vestmi, da je šel Janez Trpotec v pokoj, je bil mož tako razburjen, da je pri treh večerjah pokazal ženi s prstom na dotično mesto v listu.

Ta večer je pa držal že dobro uro list v rokah in obtičal pri inseratu.

„Poizkusimo, tu moramo poizkusiti, in koj, jutri, da ne bo prekesno.“

List je spustil na kolena in gromko zakašljaj, da bi priklical Barušo, ki se je mudila v kuhinji.

In njegova dobra žena je poznala ta kašelj. Kmalu so se odprla vrata, in pred možem je stala žena.

„Viž, Baruša, kakor sva se pogovarjala, tako naj se zgodi.“

„Hudo je pravzaprav takole loviti kruha po svetu. Ko bi mogel dati človek Aleni svojo pamet! Potem seveda!“

„Kaj pa pravi Alena?“

„Hm, Aleno vendar poznaš, saj je tvoja hči! Smeja se in poje in tišči kakor ptič iz gajbe: vun, vun v svet!“

„Zato naj gre!“

„Naj gre, naj gre, da moreš tako govoriti. Ali nimaš nič srca?“

„Srca imam še preveč, ampak jesti imamo premalo. Jest, razumeš, ob tej draginji.“

„E, eno leto bi že še prebili. Nemara se v mestu kaj dobi.“

„Aha, v mestu! Jih čaka kakor duš pred peklom na skorjico pogače. Zato pa pravim: do kruha smo jo pripravili, sedaj naj si pomaga sama; kdor je preveč izbirčen, gre lačen od sklede.“

Baruša je skomizgnila z rameni. Mož jo je gledal vprašujoče, in ker ni odgovorila, je začel vnovič sam:

„O, poznam te, Baruša; vse dobre matere ste take. Kakor kokljica bi rada imela do smrti vse otroke pod perotmi. Lepo je to, nič ne rečem, in blagor se jim, ki to morejo. Vsak pa ne more, mi tudi ne! Menda je dosti za očeta, ako zaradi otrok komaj eno samo smotko na mesec pokadi, da se prihrani vsak vinar. Menda je dosti, ali ne?“

„In če bi jih deset, nihče bi ti jih ne oponesel.“